

nu sunt colectate de laboratorul mobil pentru recoltarea sângelui.

A, și dacă te hotărăști să *nu* îți iei un Protector, poți să faci și asta... dar atunci ar fi de preferat să înveți cum să fugi mai repede, și să-ți alcătuești o rețea de prieteni care pot să te ajute. Încearcă să-i contactezi pe locatarii Casei Glass: Michael, Eve, Shane și Claire. Ei cunosc căile, chiar dacă mereu ajung, cumva, în mijlocul încurcăturilor.

Bun venit în Morganville, orașul din care nu vei mai vrea să pleci.

Și chiar dac-ai vrea... ei bine, nu poți.

N-am ce-ți face.

UNU

Tîpătul strident al lui Eve Rosser răsună prin întreaga casă, ricoșând din toți pereții și, ca un taser aplicat pe șira spinării, smulgând-o pe Claire din plăcuta și somnolenta cuibărire în brațele iubitului ei.

— Of, Doamne, ce-o mai fi? exclamă ea, pe jumătate sărind, pe jumătate căzând de pe canapea.

O primejdie mortală n-ar fi însemnat nimic nou în casa care le adăpostea frăția neoficială, în patru: tulburata lor frăție în patru.

De fapt, o primejdie mortală nici măcar nu merita, în vremurile acestea, un țipăt în toată regula. Mai degrabă, o sprânceană ridicată.

— Eve? *Ce e?*

Țipătul continuă, însoțit de un tropăit care dădea impresia că Eve s-ar fi angrenat într-o partidă de kick-boxing împotriva podelei.

— Fir-ar să fie, bombăni Shane Collins, în timp ce se grăbea, la rândul lui, să se pună pe picioare. Ce naiba o mai fi pățit fata asta? Or fi fost reduceri la Morbid R Us¹, și nu i-a spus nimeni?

Claire îi rezezi un pumn în braț, dar numai din reflex: deja se îndrepta spre vestibul, de unde țipetele răsunau și mai zgomotos. S-ar fi mișcat și mai repede, dar, în definitiv, în țipătul acela nu se simțea panică.

Mai degrabă... bucurie?

În vestibul, Eve, colocatară lor, căzuse pradă unei veritabile crize: țipa și țopăia în mici cercuri, ca un iepuraș goth înnebunit. Și imaginea era chiar mai ciudată din cauza vestimentației: bluză neagră transparentă cu volănașe, colanți negri cu cranii roz-neon, un corset cu aspect complicat și cu cataramă, și butucănoasele ei ghete Doc Martens. Azi își prinsese părul în două codițe, care i se zbăteau nebunește în jurul feței, în timp ce țopăia și făcea piruete, într-un dezlânat dans al victoriei.

Claire și Shane o urmăriră fără să scoată o vorbă, după care schimbară o privire între ei. Apoi, Shane ridică, tăcut, un deget, și descrie lent un cerc larg în dreptul tâmpiei.

Claire încuviință, făcând ochii mari.

Țipetele se prefăcură în mici chelălăieli entuziaste, și Eve încetă să mai țopăie alandala. În schimb, se rezezi drept spre ei, fluturând o foaie de hârtie cu atât entuziasm,

¹ Aluzie la magazinele pentru copii Toys „R” Us și la preferințele vestimentare morbide ale lui Eve.

încât Claire fu norocoasă să poată ghici că *este* o foaie de hârtie.

— Știi ce, zise Shane, pe un ton mult prea calm, îmi cam lipsește vechiul Morganville, numai cu monștri înfiorători peste tot și pericole mortale la fiecare pas. Așa ceva nu s-ar fi întâmplat *niciodată* în vechiul Morganville. Prea stupid.

Claire pufni și se întinse s-o prindă pe Eve de încheieturile agitatelor ei mâini.

— Eve! Ce e?

Eve se opri din țopăit și-o apucă de mâini pe Claire, mototolind hârtia cu această ocazie. După zvâcnetele neastâmpărate ale musculaturii, era clar că ar fi vrut să mai sară, însă făcea un mare efort să se stăpânească. Încercă să spună ceva, dar nu reuși. Îi ieși doar un țipăt ascuțit pe care numai un delfin ar fi putut să-l traducă.

Oftând, Claire luă hârtia din mâna lui Eve, o netezi și citi cu voce tare.

— *Dragă Eve, încep eu. Îți mulțumim pentru participarea la selecțiile pentru producția noastră cu Un tramvai numit dorință. Suntem extrem de încântați să-ți oferim rolul Blanche DuBois...*

Fu întreruptă de noi țopăieli și țipete. Resemnată, Claire citi și restul, după care-i întinse foaia lui Shane.

— Uau, exclamă el. Așadar, asta e premiera anului la teatrul din oraș, nu?

— Dau probe dintotdeauna, rosti Eve, repezită, cu ochii căsați ca ai unui personaj de anime. Și când spun *dintotdeauna*, așa e. De când aveam doisprezece ani. Cel mai bun rol pe care l-am prins a fost al unei dansatoare ruse, pentru reprezentarea de Crăciun cu *Spărgătorul de nuci*.

— Tu, zise Shane. Tu, și dansul.

Eve făcu o figură ofensată.

— Doar ai mers cu mine la petreceri. Și știi că dansez, boule!

— Hei, dar e o diferență între a-ți scutura fundul aiurea și *balet*.

Eve îndreptă o unghie vopsită cu negru în direcția lui.

— Îți atrag atenția asupra faptului că sunt bună la mersul pe poante, și, oricum, nu asta e problema. Am primit rolul lui *Blanche*. În *Tramvaiul*. Îți dai seama ce chestie a noibii de uriașă e asta?

— Felicitări, zise Shane, și suna sincer, cel puțin pentru auzul lui Claire, iar fata era destul de convinsă că așa și era.

El și cu Eve obișnuiau să se împungă îndeajuns de tare încât să lase urme, însă în realitate țineau unul la celălalt. Evident, Shane fiind băiat, nu putea să lase lucrurile așa, motiv pentru care continuă:

— Poate c-ar trebui să dau și eu o probă. Dacă te-au luat pe tine, atunci sigur o să-i fac praf cu imitația mea de Marlon Brando.

— Scumpule, nimănui nu-i place imitația ta de Brando. Seamănă mai degrabă a Adam Sandler. Care, apropo, și el sună îngrozitor.

Eve se mai potolise, dar tot zâmbea ca o lunatică, și Claire își dădea seama că era în pragul instabil al unei noi crize de *țopăială*... ceea ce, pe bune, era amuzant. S-o vezi pe Eve entuziasmată însemna un veritabil spectacol.

— Of, Doamne, trebuie să mă duc să aflu când sunt repetițiile...

— Pe pagina a doua, îi zise Claire, arătându-i foaia.

Pe spatele acesteia era tipărit frumos un orar care părea să cuprindă înfiorător de multe date și ore.

— Uau, exclamă ea, chiar se face, nu?

— Sigur că se face, răspunse Eve, absentă. Tot orașul se dă peste cap pentru... of, fir-ar să fie, o să trebuiască să vorbesc cu patronul. Trebuie să fac schimb de tură pentru unele dintre astea...

Ieși în grabă, privind încruntată foaia, iar Claire, oftând, se rezemă cu spatele de un perete al vestibulului, în timp ce Shane făcea același lucru, pe peretele opus. Îl văzu ridicând din sprâncene, așa că și le ridică și ea.

— E chiar așa mare scofală? îl întrebă.

Shane ridică din umeri.

— Depinde, zise el. Toată lumea se duce la spectacole, chiar și majoritatea vampirilor. Și lor le place o reprezentație de calitate, deși de obicei nu se omoară prea mult după musicaluri.

— Musicaluri, repetă Claire, fără să înțeleagă. Cum ar fi? Ca *Fantoma de la Operă*?

— Ultimul pe care l-am văzut a fost *Annie Get Your Gun*¹. Ei, dac-ar monta *Rocky Horror Picture Show*², categoric m-aș duce, dar, nu știu de ce, nu prea cred că ar avea tupeul.

— Nu-ți plac musicalurile? Decât dacă sunt cu traves-tiți și cu fierăstraie?

Shane arată cu ambele degete mari spre propriul piept.

— Bărbat? Dacă ai uitat cumva?

Asta îi provocă lui Claire un zâmbet și furnicături în locuri adânci, tainice.

— Îmi amintesc, răspunse, cu toată indiferența de care era capabilă, adică nu cine știe ce. Și o să schimb subiectul, fiindcă trebuie să plec la muncă, mai zise ea.

O privire îndreptată spre fereastră o lămuri că era o după-amiază geroasă de primăvară, vântul înghețat al Texasului spulberând frunzele moarte de pe stradă în tornade miniaturale.

— La fel și tu, foarte curând.

Shane se desprinsese de la locul lui și traversă repede vestibulul, țintuind-o de perete cu ambele mâini, de-o parte și de cealaltă. Pe urmă, îndoindu-și coatele, se aplecă spre ea și o sărută. Căldura buzelor lui se răspândi în ale ei, apoi

¹ Musical de mare succes pe Broadway, cântecele fiind scrise de compozitorul Irving Berlin.

² Musical rock britanic, scris de Richard O'Brien, parodie a filmelor de groază.

în întregul corp, ca un val nestăpânit de dogoare de vară, lăsându-i senzația că arde pe dinăuntru.

Se prelungi mult timp sărutul acesta. În cele din urmă, ea își lipi palmele de pieptul lui, într-o implorare fără cuvinte (și, mai degrabă, lipsită de convingere). Shane făcu un pas înapoi.

— Scuze. Doar că aveam nevoie de ceva care să mă susțină pentru alte opt ore petrecute în palpitanta lume a alimentației.

Shane lucra la Bryan's Barbecue, ceea ce nu reprezenta un serviciu prea rău, raportat la posibilitățile de angajare din Morganville. Putea să-și ia oricâtă carne voia, ceea ce însemna o mulțime de fleici și șunci și cârnați pe gratis pentru ei toți, când venea el acasă cu sacoșa plină de bună-tăți. Serviciul îi mai aducea și un salariu mulțumitor, după afirmațiile lui, iar ca bonus, mai și mânuaia aproape toată ziua un cuțit ascuțit, cu care tranșa carnea. Se pare că lui asta îi plăcea. Împreună cu alți câțiva colegi, exersau aruncarea la țintă cu astfel de cuțite, într-o încăpere din spate, când nu era patronul prin preajmă.

Claire îl sărută pe nas.

— Să aduci acasă ceva fleici, îi zise. Și sos din ăla. Săptămâna asta am mâncat hotdogi cu chili cât să-mi ajungă pentru toată viața.

— Hei, hotdogii mei cu chili sunt cei mai buni din oraș!

— Da, dar e un oraș cam mic.

— Câtă duritate, replică el, zâmbind însă. Dar zâmbetul îi pieri când zise, cu toată seriozitatea: Tu să ai grijă ce faci.

— O să am, îi promise ea.

Shane se juca toată ziua cu cuțitele, însă slujba cea mai periculoasă era a ei.

Ea lucra cu vampirii.

Ocupația lui Claire era cea de asistentă în laboratorul unui savant nebun, vampir pe deasupra, ceea ce niciodată nu i se părea că ar avea vreo noimă, când punea problema astfel, însă descrierea era corectă. Nu *intentionase* să devină un soi de Igor¹ pentru Frankensteinul lui Myrnin, dar cel puțin presupunea că merită, având un venit stabil.

Plus că învăța foarte multe, ceea ce pentru ea conta mai mult decât banii.

Primise învoire de la serviciu timp de câteva luni, perioadă necesară pentru regruparea vampirilor și repararea stricăciunilor, cel puțin sub aspect fizic, provocate de tornada care devastase orașul. Sau de războiul dintre vampiri, care dusesse la arderea unei părți a lui. Sau de răscoalele populației umane, care lăsaseră și ele anumite urme.

Fiindcă veni vorba, reconstrucția decurgea destul de bine, luând în considerare toată situația.

¹ Personaj al mai multor filme de groază (și parodii ale filmelor de groază), de obicei înfățișat ca un cocoșat, asistent sau majordom, mai ales în peliculele din seriile *Frankenstein* sau *Van Helsing*.

În consecință, ea nu mai fusese de ceva vreme în laborator: astăzi era, după exprimarea din biletul primit de la Myrnin, „marea redeschidere”. Cu toate că era greu de spus cum poți să faci o mare redeschidere a unui bârlog ascuns sub o baracă dărăpănată; cel puțin, Claire n-avea habar. Avea să fie și tort, cumva?

Aleea de lângă Casa Day — practic, o geamănă identică a Casei Glass, cea în care locuia Claire, diferind doar draperiile și mobilierul ceva mai drăguț al verandei — arăta la fel. Casa Day era o clădire albă, strălucitoare, în stil victorian, iar aleea era îngustă, întunecoasă, dând impresia că se îngustează tot mai mult pe măsură ce înaintezi pe ea, ca o pâlnie.

Sau ca un gât. Uff! Mai bine nu s-ar fi gândit la așa ceva.

Baraca din capătul aleii — o ruină lăsată într-o parte și decolorată, obosită și părăsită — nu arăta nici ea altfel, cu toate că pe ușă avea un lacăt nou, strălucitor. Claire oftă. Myrnin uitase, evident, să-i dea și ei o cheie. Totuși, asta nu reprezenta o problemă prea complicată: Claire încercă vreo câteva scânduri și găsi una care putea fi împinsă într-o parte îndeajuns cât să se strecoare ea.

Tipic pentru aranjamentele lui Myrnin.

Înăuntru, cea mai mare parte a spațiului era ocupată de o scară care ducea în jos, ca într-o stație de metrou. Dinspre laborator venea o lumină strălucitoare.

— Ar face bine să aibă și tort, zise ea, mai mult pentru sine, săltându-și rucsacul mai sus pe umăr în timp ce se îndrepta spre laborator.

Ultima dată când fusese ea aici, laboratorul era distrus în totalitate, nerămânând intacte nici măcar un picior de scaun sau o bucată de sticlă. Cineva — cel mai probabil, Myrnin însuși — își făcuse de lucru cu o mătură și, posibil, cu o autobasculantă, scoțând de-acolo mormanele de sticlărie spartă, echipament de laborator distrus, mobilă sfărâmată și (paguba cea mai rea dintre toate, în opinia lui Claire) cărți devastate. Locul acela avusese mai mereu un aer de savant-nebun-în-combinație-cu-Jules-Verne, însă acum chiar așa arăta... la modul pozitiv. Erau mese noi pentru lucru, în majoritate din lemn și din marmură, puține fiind din metal sclipitor. Fuseseră instalate noi lămpi electrice, înlocuind strania colecție de lămpi cu petrol, lumânări și becuri pe care poate le confecționase însuși Edison; acum, aveau un iluminat indirect, din spațele elegantelor abajururi în formă de evantai. Modern, dar retro-șic.

Podeaua era și acum din lespezi de piatră, însă gaura făcută de Myrnin în ea, ultima dată când ajunsese Claire acolo, fusese reparată, sau cel puțin acoperită cu un covor. Spera să și fie ceva *sub* covor, deși, cu Myrnin, niciodată nu puteai să știi cu adevărat. Își însemnă în minte să tatoneze mai întâi locul cu piciorul, înainte de a păși mai departe.

Cât despre Myrnin, el aranja cărți într-o bibliotecă nouă, care părea să fie înaltă de trei metri, cel puțin. Avea și o scăriță pe roțițe... ba nu, când privi în jur cu mai multă atenție, Claire observă că întreaga încăpere era înconjurată de astfel de biblioteci înalte, iar scara fusese montată pe o șină metalică, astfel încât să poată luneca de jur-împrejur.

— A, exclamă șeful ei, privind-o de sus prin ochelarii cu lentile mici, pătrate, cocoțați pe vârful nasului său lung și drept. Ai întârziat, îi zise el.

Era la un metru și jumătate înălțime, pe treapta de sus a scăriței, și totuși sări de-acolo ca și cum ar fi fost nimica toată, aterizând ușor ca o pisică pe propriile picioare, și îndreptându-și vesta cu un mic gest absent.

Myrnin nu era prea înalt, ci doar... straniu de chipeș. Avea părul lung, ondulat și negru, căzându-i pe umeri. Tenul îi era palid, ca al vampirilor, însă cumva îi stătea bine, iar fața ascuțită ar fi putut face din el o vedetă, dacă și-ar fi dorit să apară în filme. Ochi mari, negri și expresivi, și buze cărnoase. Categorie, material pentru o copertă de revistă.

Dacă despre laborator am afirmat că arăta mai îngrijit, același lucru era valabil și pentru Myrnin. Încă prefera veșmintele de pe timpuri, așa că haina lui era dintr-o catifea verde-închis, evazată și lungă până la genunchi. Costumația lui mai includea o cămașă albă, o vestă de un albastru-deschis, un ceas de buzunar cu lanțul strălucind pe fondul satinului, pantaloni negri strâmți și...

Claire se pomeni holbându-se la picioarele lui, încălțate în papuci din pluș cu fețe de iepurași.

Myrnin își lasă și el privirea în jos.

— Ce e? se miră el. Sunt destul de comozi, spuse, ridicând un papuc ca să-l privească și făcându-i urechile să fâlfâie.

— Sigur că sunt, îl aprobă ea.

Tocmai când avea impresia că sănătatea mintală îi revenea lui Myrnin, trebuia să facă el o chestie ca asta. Sau poate că doar voia s-o sâcăie. În definitiv, așa ceva îi făcea plăcere, iar acum ochii lui întunecați o fixau, încercând să evalueze cam cât era de descumpănită.

Ceea ce, pe marea scară de la zero până la Myrnin, nu însemna mare lucru.

— Îmi plac papucii cu iepurași, dacă sunt de calitate. Doar mă mir că nu ți-ai luat unii cu colți, zise ea, cercetând încăperea. Uau, laboratorul arată fantastic!

Ochii lui Myrnin se luminau.

— Există și modele cu colți? Excelent, exclamă el, arborând pe moment o expresie distrată, după care-și reveni brusc la realitate. Mulțumesc, zise. Mi-a cam luat ceva timp până să comand toate instrumentele și alambicurile de care am nevoie, dar știai că poți să găsești aproape orice pe rețeaua asta nouă de computere, pe Interweb? Am rămas destul de uimit.

Myrnin nu prea acordase atenție evenimentelor din ultimul secol. Cu toate acestea, Claire nu se mira prea tare

de faptul că descoperise și el internetul. *Stai numai până descoperă și site-urile porno.* Atunci, ar urma o conversație extrem de stânjenitoare.

— Mda, e grozav, nouă ne place foarte mult, zise ea. Și, ziceai că ai nevoie de mine azi...?

— Da, da, sigur că da, confirmă el, apropiindu-se de una dintre noile și curatele mese de laborator, mai precis de una încărcată de cutii din carton și lăzi din lemn. Am nevoie să iei astea la mână, te rog, și să vezi ce ne e de folos aici.

— Ce e în ele?

— N-am idee, răspunse el, în timp ce frunzărea un teanc de plicuri cu aspect străvechi. Sunt ale mele. În fine, așa cred. E posibil să-i fi aparținut odinioară cuiva pe nume Klaus, dar asta-i o altă poveste, una cu care nu trebuie să-ți bați tu capul în clipa de față. Ia-le pe rând și vezi dacă e ceva folositor. Dacă nu, poți să arunci totul.

Nu părea să-i pese dacă erau lucruri folositoare, sau nu, ceea ce reprezenta o altă ciudată toană comportamentală de-a lui. Claire aproape că l-ar fi preferat pe vechiul Myrnin, din vremea pe când maladia de care suferea (ca, de altfel, toți ceilalți vampiri) făcea din el un țicnit autentic, străduindu-se cu disperare să-și recapete controlul asupra propriei minți. Noua versiune a lui Myrnin era atât mai stăpână pe sine, cât și mai puțin previzibilă. Nu era violent, nici furios, ci doar... niciodată așa cum s-ar fi așteptat ea să fie. De exemplu, Myrnin i se păruse totdeauna genul

care păstrează lucrurile, nu le aruncă. În principal, din sentimentalism — în mai mare măsură decât majoritatea celorlalți vampiri — dar și pentru că părea să se bucure sincer de prezența acelor lucruri în jurul lui.

— Și-atunci, de unde acest subit imbold pentru curățenia de primăvară?

Claire își trânti ponositul rucsac din pânză pe un scaun, și găsi un cuțit pe care-l strecură printre sforile înnodate ale primei cutii. Strănută imediat, fiindcă *sfoara* era prăfuită. Noroc că se opri să-și ia o batistă și să-și sufle nasul, deoarece, în timp ce făcea asta, un păianjen negru și gras se strecură afară de sub capacul cutiei și începu să coboare în fugă pe unul dintre pereții ei exteriori.

Claire scoase un mic țipăt și făcu un salt înapoi. Până la următoarea bătaie grăbită a inimii ei, Myrnin era deja acolo, aplecat peste masă și examinând păianjenul, cu fața la doar câțiva centimetri de el.

— Nu-i decât un păianjen vânător, zise el. Nu-ți face nimic rău.

— Nu *asta* e problema!

— Pfu! Nu e decât o ființă ca toate altele, insistă Myrnin, întinzându-și mâna.

Păianjenul își flutură picioarele din față, nehotărât, după care se sui, prudent, pe degetele lui palide.

— Nimic de care să te sperii, dacă-l manevrezi corespunzător, zise el, mângâind ușor spinarea păroasă a vietății,

și Claire fu cât pe ce să leșine văzându-l. Cred c-o să-l numesc Bob, adăugă Myrnin. Păianjenul Bob.

— Ești dement.

Myrnin își ridică privirea spre ea și zâmbi, făcând groșițe în obraji. Ar fi trebuit să pară drăguț, însă zâmbetele lui nu erau niciodată chiar atât de simple. Acesta, de exemplu, avea în el ceva care sugera foame și aroganță.

— Dar eu credeam că asta face parte din farmecul meu personal, zise, ridicându-l cu grijă pe păianjenul Bob și ducându-l în altă parte a laboratorului.

Pe Claire n-o interesa ce făcea cu vietatea, atât timp cât n-o purta în chip de cerceș, sau de pălărie, sau de cine mai știe ce altceva.

Nu că nu l-ar crede în stare.

Desfăcu *foarte* precaută capacul vechii cutii. Cel puțin, nu mai apărură rude de-ale lui Bob. Conținutul cutiei era un talmeș-balmeș confuz, și avu nevoie de ceva timp până să sorteze obiectele. Erau acolo gheme străvechi de lână, unele desfăcute în spirale țepene; o mână de ceea ce semăna a dantelă foarte veche, cu margini aurite: doi elefanți sculptați, îngălbeniți, posibil din fildeș.

Următorul strat era alcătuit din hârtii, devenite rigide și sfărâmicioase, înnegrite de trecerea timpului.

Scrisul de pe acele hârtii era frumos, precis și foarte înghesuit, însă nu de mâna lui Myrnin: îi cunoștea caligrafia, și era cu mult mai dezordonată decât aceasta. Începu să citească de pe prima foaie.

Dragă prietene, sunt deja de câțiva ani în New York, și-mi lipsești nespus de mult. Știu că te-ai supărat pe mine la Praga, și nu te învinuiesc. Am fost pripită și lipsită de înțelepciune în modul în care m-am ocupat de părintele meu, însă cred cu toată sinceritatea că nu mi-a prea lăsat de ales. Așa că, dragul meu Myrnin, te implor, întreprinde o călătorie și vino să mă vizitezi. Știu că drumurile nu-ți mai priesc, însă am impresia că, dacă-mi mai petrec încă un an în singurătate, voi ceda cu totul. Mi-ai face o mare favoare dacă m-ai vizita.

Scrisoarea era semnată, cu o elegantă înfloritură, *Amelie*. Cum ar veni, *Amelie*, Fondatoarea orașului *Morganville*, și șefa/stăpâna supremă — cu toate că nu-i plăcea să se gândească astfel la ea — a lui *Claire*.

Până ca ea să poată deschide gura ca să întrebe ceva, degetele reci și albe ale lui *Myrnin* se întinseră peste umărul ei și-i culeseră cu dibăcie hârtia din mână.

— Ți-am zis să vezi dacă lucrurile ne sunt de folos, nu să-mi citești corespondența privată, o mustră el.

— Ei... de-asta ai venit în America? Fiindcă ți-a scris ea?

Myrnin privi pentru câteva clipe coala de hârtie, după care o mototoli și-o azvârli într-un coș mare din plastic, pentru gunoi, de lângă perete.

— Nu, îi răspunse, n-am venit când m-a rugat ea. Am venit când a trebuit.

— Când asta? insistă *Claire*.

Nu se mai sinchisi să protesteze și să-i explice cât era de nedrept, cerându-i să nu citească hârtiile, ca să-și poată da seama dacă erau sau nu folositoare. Sau că, din moment ce păstrase scrisoarea atât de mult timp, ar fi trebuit să se mai gândească, înainte s-o arunce la gunoi. Așa că nu făcu decât să întindă mâna spre următoarea foaie din cutie.

— Am sosit cam la cinci ani după ce mi-a scris ea, îi răspunse *Myrnin*. Cu alte cuvinte, prea târziu.

— Prea târziu pentru ce?

— Ai de gând să mă tot pisezi cu întrebări despre chestiuni personale, sau să faci ce ți-am cerut?

— Dar asta și fac, îi atrase atenția *Claire*.

Myrnin era iritat, dar asta n-o mai deranja, nu și acum. Nu lua în nume de rău chiar tot ce spunea el.

— Și am dreptul să pun întrebări, nu? adăugă.

— De ce? Numai pentru că mă suporti? replică *Myrnin*, fluturându-și mâna înainte ca ea să-i poată răspunde. Da, da, foarte bine. *Amelie* era într-o dispoziție proastă în vremurile acelea: pierduse totul, înțelege, și ne vine greu s-o tot luăm de la capăt, iar și iar. Tinerețea veșnică nu înseamnă și că nu te-ar istovi luptele continue. Așa că... până să-mi mai scrie încă o dată, a făptuit ceva destul de nebunesc.

— Ce?